

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5142/23
23.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Ђорђевић, адвокат из Смедеревске Паланке, ул. Светог Саве бр. 30, против тужене ББ из ..., ради раскида уговора о поклону, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани, судска јединица у Смедеревској Паланци П бр. 1804/2019 од 26.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 23.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани, судска јединица у Смедеревској Паланци П бр. 1804/2019 од 26.08.2022. године.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се раскине уговор о поклону бр. ОПУ: 55-2015 од 02.06.2015. године, закључен између тужиље као поклонодавца и тужене као поклонопримца, због неблагодарности поклонопримца тужене ББ. Ставом другим изреке, одређено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде, тужиља је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у целости, из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду је испитао побијану пресуду, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11 са свим изменама и допунама) нашао да жалба тужиље није основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде пред првостепеним судом нису учињене

битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, ни друге повреде поступка које би биле од битног утицаја на правилност или законитост побијане пресуде. Стога су неосновани жалбени наводи тужиљеда је у поступку пред првостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, имајући у виду да је изрека ожалбене пресуде јасна и у складу са изнетим разлозима, те да су разлози о битним чињеницама у сагласности са садржином исправа и утврђеним чињеничним стањем.

Према стању у списима произилази да су тужиља и тужена закључиле уговор о поклону непокретности, који је солемнизован пред јавним бележником у Смед. Паланци под бројем ОПУ:55-2015 дана 05.06.2015. године и којим је тужиља, својој ћерци, овде туженој, поклонила своју имовину уписану у лн.бр. ... КО ... и то к.п. земљиште под зградом-објектом од 1,13 ара и земљиште уз зграду-објекат од 2,99 ара, у потесу ..., укупне површине од 4,12 ара, као и породичну стамбену зграду бр. 1 на тој парцели, коју непокретности јој је одмах предала у државину, без терета и права на повраћај. Тужиља је и после закључења предметног уговора, наставила да живи у кући, која је предмет тог уговора, иако истим није предвиђено да тужиља задржава право доживотног уживања на поклоњеним непокретностима, док тужена 40 година уназад живи у ,,,, без сталног је запослења и живи од обављања повремених послова. Наведеним уговором нису предвиђене никакве обавезе поклонопримца према поклонодавцу у виду издржавања, старања и помоћи. Међу странкама је било неспорно да је тужиља раније помагала тужену, зато што тужена нема стална примања, а тужиља је девизни пензионер и на име пензије прима месечно 700 евра. Тужиља и тужена су сагласне око тога да тужена није вршила никакво насиље над тужиљом, али да је међу њима било грубих и увредљивих речи. Тужиља сматра да тужена недовољно брине о њој, те да је тужена на тај начин показала грубу незахвалност јер је тужиља морала да ангажује жену која јој помаже и коју мора да плаћа, те да је тужиља у више наврата вређала, говорећи јој да је неспособна и да треба да иде у дом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби параграфа 561 до 568 и 937 Српског грађанског законика, одбио тужбени захтев тужиље, налазећи да је тужиља преклудирана за подношење ове тужбе, јер је иста поднета након истека субјективног рока од три године, с обзиром да је уговор закључен 05.06.2015. године, а тужба је поднета 19.08.2019. године, дакле четири године након закључења уговора. Осим тога, првостепени суд сматра да се понашање тужене у конкретном случају никако не може сматрати грубом неблагодарношћу, у контексту постојања услова за опозив уговора о поклону, јер тужена није према тужиљи поступала грубо, дрско, безобразно или безобзирно, већ већ да се у конкретном случају може радити само о обичној незахвалности, која није правно релевантна за опозив поклона у конкретном случају.

По налажењу овог суда, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право, те донео закониту одлуку, а разлоге које је дао за своју одлуку делимично прихвата и овај суд.

Уговор о поклону није регулисан позитивним прописима, па се одредбе о опозиву

тог уговора (раскиду) налазе у правним правилима имовинског права. По параграфу 567. Српског грађанског законика, који се у конкретном случају примењује на основу Закона о неважности правних прописа донетих пре 06. априла 1941. године и за време непријатељске окупације ("Службени лист СРЈ", број 86/46), дародавац може опозвати поклон ако након учињеног поклона тако осиромаша да не може живети, као и у случају када поклонопримац покаже велику неблагодарност према поклонодавцу наносећи штету његовом животу, телу, части и нарушавајући његову слободу и имање. Свака неблагодарност, морална грешка, поклонопримца према поклонодавцу не представља разлог за опозив (раскид) уговора о поклону, већ та неблагодарност треба да буде "велика" или "груба".

Опозив поклона је лично право поклонодавца везано за преклузивни рок од три године, који према одредби параграфа 937. законика почиње да тече од дана закључења уговора или постанка узрока због кога се уговор квари. Имајући у виду утврђену чињеницу да су у време закључења уговора односи између парничних странака били добри, те да је тужена почетком 2019. године боравила код тужиље и да тада међу њима није било никакве свађе, да су се односи између њих у међувремену покварили, па како је тужба у овој правној ствари поднета 19.08.2019. године, очигледно је да законски рок за подношење тужбе није истекао у конкретном случају.

Међутим, по оцени овог суда, првостепени суд је правилно одбио тужбени захтев јер је у поступку утврдио да се тужена по закључењу уговора о поклону, није према поклонодавцу понашала на такав начин да би њено понашање у смислу параграфа 567. Српског грађанског законика било квалификовано као "велика" или "груба" неблагодарност. Постојање грубе неблагодарности је фактичко питање које се на основу свих околности случаја процењује као вредносно мерило и стандард у односу на правила морала и добрих обичаја. У сваком случају, за постојање тог услова који поклонодавцу даје могућност опозива поклона мора да постоји понашање поклонопримца које представља грубу повреду у односу на живот, тело, слободу, личност или имовину поклонодавца.

Супротно наводима жалбе, тужена као поклонопримац није повредила живот тужиље, тело, част, нити је нарушила њену слободу и имовину што представља разлог за опозив поклона и према утврђеним околностима конкретног случаја њено понашање не може се окарактерисати као груба неблагодарност према мајци, поклонодавцу чиме би била повређена правила морала и добрих обичаја. Ово посебно када се има у виду да и сама тужиља не спори да тужена није вршила било какво насиље над њом, те да је разлог због којег жели да раскине уговор о поклону тај што тужена не жели да јој помаже због чега је ангажовала жену која се о њој стара и коју мора да плаћа, те се и по оцени овог суда понашање тужене у конкретном случају може окарактерисати као обична незахвалност, која међутим није релевантна у контексту постојања услова за раскид уговора о поклону.

У том смислу су неосновани и наводи жалбе тужиље да првостепени суд није правилно оценио изведене доказе, будући да је правилно првостепени суд у смислу одредбе чл. 7 и 8 ЗПП оценио исказе саслушаних сведока, а за своје уверење у истинитост ових исказа је дао јасне разлоге, које прихвата и овај суд имајући у виду

да су искази тужиоца и свих саслушаних сведока сагласни у погледу чињенице да односи између тужене и њене мајке јесу били поремећени, али да тужена није злостављала ни малтретирала тужиљу, нити је вршила било какво насиље над њом.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, с обзиром да је наведена одлука донета правилном применом одредаба из члана 153 и 163 ЗПП.

Како се ни осталим жалбеним наводима тужиље не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, то је овај суд применом одредбе члана 390 ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић